

“Una oració contínua”

Pare, m'has comentat: jo tinc moltes equivocacions, molts errors. —Ja ho sé, t'he contestat. Però Déu Nostre Senyor, que també ho sap i hi compta, només et demana la humilitat de reconèixer-ho, i la lluita per rectificar, per servir-lo cada dia més bé, amb més vida interior, amb una oració contínua, amb la pietat i amb l'ús dels mitjans adients per santificar la teva feina. (Forja, 379)

Vida interior, primer de tot. Que pocs n'hi ha que entenguin això, encara! En sentir parlar de vida interior pensen en la fosca del temple, si és que no pensen en els ambients resclosits d'algunes sagristies. Ja fa mes d'un quart de segle que dic que no és això. Descric la vida interior de cristians corrents, que solen trobar-se en ple carrer, a l'aire lliure; i que al carrer, a la feina, amb la família i en les estones de diversió estan pendents de Jesús tot el dia. I què és això sinó vida d'oració continua? ¿Oi que has vist la necessitat de ser una ànima d'oració amb un tracte amb Déu que et deïfica? Aquesta és la fe cristiana i així ho han entès sempre les ànimes d'oració; *aquell home es fa Déu*, escriu Climent d'Alexandria, *perquè vol el mateix que vol Déu*.

Al començament costa: cal esforç per adreçar-se al Senyor, per agrair la seva pietat paternal i concreta envers nosaltres. A poc a poc l'amor de Déu es palpa —bé que no és cosa de sentiments—, com una urpada a l'ànima. És Crist, que ens persegueix amorosament: *Mira, sóc a la porta i truco*. (És Crist que passa, 8)

pdf | document generat
automàticament des de [https://
opusdei.org/ca-ad/dailytext/una-oracio-
continua/](https://opusdei.org/ca-ad/dailytext/una-oracio-continua/) (22/03/2026)